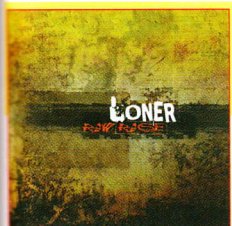

THE IGNORED

Act Like You Care
myspace.com/ignoredmusic
Diana Willms

Met invloeden als 88 Fingers Louie, Rise Against, Death By Stereo, Strike Anywhere, Propagandhi en Strung Out zit het muzikaal wel snor bij het West-Vlaamse The Ignored, dat ons trakteert op snelle, recht-voor-zijn-raap punkrock met de nodige melodie. Na een demo en een splitrelease met Face The Fax laat The Ignored met 'Act Like You Care' zijn eerste volwaardige album op de wereld los. Het vijftal schroomt het daarop niet om serieuze onderwerpen aan te snijden. Zo gaan ze in 'Her Life Your Profit' in op gedwongen prostitutie en wordt in 'Confessions Of A Carnivore' de onmenselijke vleesindustrie aangekaart. Ook het artwork, met U2's Bono die op een wc-pot op de aardbol de boel onder zit te schijten, lijkt een fraai statement tegen hypocrisie. Ondanks de thematiek klinkt er een hoop plezier en energie door in de nummers. 'Act Like You Care' is het checken zeker waard, of zoals de band zelf zegt: 'Feel free to copy this bitch and spread it like aids.'

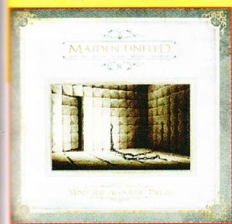

LONER

Raw Rage
myspace.com/lonerocks
René Vanes

Fusionmetal, crossover? Volgens mij is het Belgische Loner een hardcore/metal-band met een luisterend oor naar System Of A Down. En daarvoor hoeven de heren zich totaal niet te schamen, want ze zetten in enkele songs muren van monsterriffs neer. Muzikaal ronkt Loner alle kanten op. De band is bovendien aardig bedreven in Arabische toonladders. En wat het mooiste is: de zanger heeft een strot die het midden houdt tussen Chris Cornell en Brandon Boyd. Als hij zingt tenminste, want wanneer hij brult, wordt het een heel ander verhaal. Dan is de titel 'Raw Rage' helemaal op zijn plaats.

MAIDEN UNITED

Mind The Acoustic Pieces
myspace.com/maidenunited
André Verhuysen

Het idee is even simpel als briljant: neem je favoriete plaat aller tijden - in dit geval Iron Maidens 'Piece Of Mind' - en maak er samen met wat vrienden een akoestische versie van. Zo ongeveer moet het gegaan zijn. Het eindresultaat is oor-én oogstrelend. De vormgeving van de CD is prachtig en schreeuwt als het ware om een uitvoering op LP-formaat. De verpakking doet daarmee recht aan de inhoud; lome zwijmelversies van klassiekers als 'Where Eagles Dare', 'The Trooper', 'Die With Your Boots On' en 'Flight Of Icarus'. De tot op het bot gestripte arrangementen zijn bijzonder kundig - met name de door piano vervangen gitaarpartijen werken verrassend goed - en de vocale invulling is Threshold-zanger Damian Wilson op het lijf geschreven. Toch is het gastzangeres Anneke van Giersbergen die in 'To Tame A Land' de show steelt. Maar ja, dan hebben we het ook wel over een van de beste nummers die Steve Harris ooit schreef. Mocht er ooit een vervolg komen op 'Mind The Acoustic Pieces', dan mag Anneke wat mij betreft wel een paar deuntjes meer voor haar rekening nemen.

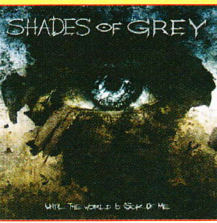
SCARMACHINE

All Eyes To The Sky
myspace.com/scarmachine
Bastiaan Tuenter

Uit Hellevoetsluis komt Scarmachine, een in 2007 opgerichte industrial metal-band. Het trio begon met een overdaad aan inspiratie in de studio, en kwam er niet uit met een tweede demo, maar met een langspeler. En wat voor eentje! 'All Eyes To The Sky' bevat niet één slecht of zelfs maar matig nummer. Het groovert, rockt en het beukt. In het genre ligt een vergelijking met bijvoorbeeld Fear Factory voor de hand, maar Scarmachine lift net zo makkelijk mee met een willekeurige sludgeband. Dat komt door de beestachtige zang, maar ook

door eigenzinnige melodielijnen, sommige excentrieke riffs, en zeker door de in-your-face productie. De brute muur van geluid is ongepolijst, lekker vet aangezet en toch strak op tape gezet. 'All Eyes To The Sky' is een dijk van een plaat die het verdient om door een groot publiek gehoord te worden!

SHADES OF GREY

Until The World Is Sick Of Me
www.myspace.com/shadesofgreybelgium
Bastiaan Tuenter

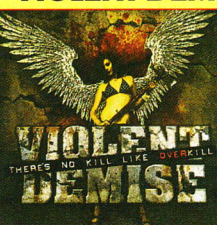
Shades Of Grey's eerste langspeler klinkt verzorgd. Het drum- en basgeluid klinken heerlijk, alleen het gitaarwerk had iets warmer en voller gemogen. De thrashy metal bedient zich uitsluitend van cleane zang, en dat werkt - voor de verandering - aanvankelijk best verfrissend, al zitten de zanglijnen weinig creatief in elkaar. De songs kampen echter met één groot probleem: na een minuut is het niet de muziek die je om de oren slaat, maar de verveling. Het komt allemaal weinig vernutigt over, saai zelfs. 'The Name Of The Game' begint veelbelovend, maar verzandt in meer van hetzelfde. 'Freedom?' bouwt sterk op, maar de solo's zijn te simplistisch. Aan de ene kant speelt Shadows Of Grey te veel op safe, anderzijds beschikt het niet over de kwaliteit om het materiaal van écht smakvolle details te voorzien.

SKYTAH
Breathe
www.myspace.com/skytah
Ron Willemsen

Halverwege 2008 is deze plaat al opgenomen en in vergelijking met de bezetting van de debuut-CD 'Gypsy Mentality' uit 2006 zijn zangeres Adriënn Pásztor en gitarist Ben Humpig nog over en wordt de ritmesectie voor 'Breathe' deze keer verzorgd door bassist Kristoffer Gildenlöw en drummer Remco van der Sluis. Stilistisch valt Skytah moeilijk in een hokje te plaatsen. Muzikaal zegt men beïnvloed te zijn door Pink Floyd, Skunk Anansie, Black Sabbath, Led Zeppelin en Alice In Chains. Pásztor beschikt over een aardige stem die behoorlijk voorin de mix ligt, waardoor ook opvalt dat haar kracht niet in de lagere regionen en de rustigere stukken ligt. De nummers zijn goed uitgewerkt en de productie is dik in orde, maar de plaat als geheel heeft de neiging naar verloop van tijd saai te worden, wat ook weer komt doordat de vocalen vrij eentonig zijn.

VIOLENT DEMISE

There's No Kill Like Overkill
www.myspace.com/violentdemisemusic
Rudi Engel

Na de prima EP 'A New Dawn Of Violence' uit 2008 levert Violent Demise nu zijn debuutalbum af. 'The toughest and most brutal metal band in Vrouwenverdriet' laat op 'There's No Kill Like Overkill' wederom een melodieuze en pakkende mengeling van death en thrash horen. Het geheel heeft continu een positieve vibe vanwege de simpele maar doeltreffende melodielijnen. Een ander pluspunt is de afwisseling, wat goed tot uiting komt in het van vrouwenvocalen voorziene 'In Your Arms' - deze stond overigens ook al op de EP - en ook in 'Truth', dat door de gastzang van producer Reniet Vrieze naar een hoger niveau getild wordt. Er is nog volop ruimte voor progressie voor Violent Demise, maar voor een in eigen beheer uitgebracht debuutalbum mag 'There's No Kill Like Overkill' er absoluut zijn.

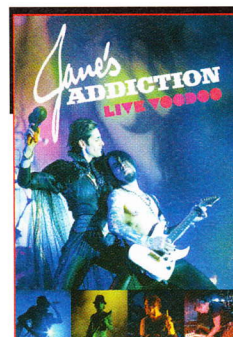
STEENGRUIS

Armageddrol
myspace.com/steengruis
Steven Smegma

Hun 'Demo Vol Kak' stamt alweer uit 2006 en zoals bij alle grote supersterren gaat het leven niet altijd over rozen, getuige de vele bezettingswisselingen en tegenslagen die dit Vlaams superkwartetje sindsdien te verduren heeft gehad. Maar aan alles komt een eind en daar is ie dan toch eindelijk: 'Armageddrol'.

Muziekgeschiedenis wordt herschreven. De CD opent met het sportieve 'Keutel Ping-Pong'. Ik moet denken aan de demo's van Hideous Mangleus (met minder blasts) en die vergelijking blijft opgaan tot en met nummer zestien, 'Miss België.' Ook passeert mijn moeder de revue met 'Smegmamama' en verder treffen we onder meer 'De Lange Zwabber', 'Smoel Vol Kak', 'De Pfaffs', 'Bakkes Vol Stront' en 'Kutschurt' aan. Puur muzikaal is de CD niet interessant genoeg om tot het eind te blijven boeien, maar met het boekje op shoot is het goed toeven. De met verstaanbare grunt gezongen teksten zijn vies, rijmen grappig en maken het sneller gezellig je huis dan Douwe Egberts.

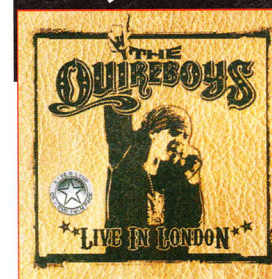
DVD REVIEW 2

JANE'S ADDICTION
Live Voodoo
Eagle Vision/PIAS
André Verhuysen

Eind jaren tachtig, begin jaren negentig leek Jane's Addiction even heel hard op weg te zijn om de nieuwe Led Zeppelin te worden, dankzij twee tijdloze prachtalbums - 'Nothing's Shocking' en 'Ritual De Lo Habitual' - en onvoorspelbare en soms zelfs ronduit magische liveshows. Wie er indertijd bij was in de Melkweg en Paradiso weet wat ik bedoel. De band ging echter aan interne strubbelingen (lees: overmatig drugsgebruik) ten onder voordat één van die shows op fatsoenlijke wijze voor het nageslacht was vastgelegd. Het droeg alleen maar bij aan de mythevorming rond Jane's Addiction. Nu, na de zoveelste doorstart, is die liveregistratie er dan toch nog gekomen. Plaats van handeling is New Orleans op Halloweenavond 2009, voor een menigte van meerdere tienduizenden. Niet de ideale setting voor een band die het best gedijt in een intieme club. De vier komen dan ook wat langzaam op gang. Met name Perry Farrell is aanvankelijk slecht bij stem. Gaandeweg herpakt hij zich echter en tegen het einde van de show ('Summertime Rolls', 'Jane Says') zijn Farrell, gitarist Dave Navarro, bassist Eric Avery en drummer Stephen Perkins weer even het dreamteam van pakweg twintig jaar geleden. De band gaat in New Orleans overigens compleet voorbij aan het comebackalbum 'Strays' uit 2003; er wordt geen enkel nummer van gespeeld. Daar zouden veel andere bands die zo nodig weer moeten een voorbeeld aan kunnen nemen!

THE QUIREBOYS

Live In London
DVE/Suburban
Stan Novak

The Quireboys was jarenlang het Engelse antwoord op de Amerikaanse sleaze-acts die eind jaren tachtig het epicentrum van die scene bepaalden. Wie deze opname uit 2004 ziet zal erkennen dat met

name de vergelijking met Cinderella niet uit de lucht is gegrepen. De rauwhese strot van zanger Spike doet namelijk niet veel onder voor die klassieke strot van Cinderella-opperhoofd Tom Kiefer. Ook muzikaal staat de band als een huis. Deze DVD toont een gerouteerde band die enkele jaren eerder een succesvolle comeback heeft bewerkstelligd na een hiaat van vijf jaar (het grunge-syndroom). Het heeft net een serie Monsters Of Rock-optredens erop zitten en laat in de Marquee-club zien dat het met name in intiemere settings uitstekend gedijt. Met Jason Bonham op drums wordt een verantwoorde bloemlezing uit het bandoeuvre neergezet en de manier waarop dat gebeurt is veelzeggend voor het karakter van de band; lekker losjes maar gedeicideerd en met gepaste Britse braafheid. De excessen van de grote vakbroeders lijken aan The Quireboys niet besteed. Helaas ontbreken backstagebeelden en interviews. Je moet het dus doen et de muziek, maar die is, na al die jaren nog steeds feestelijk genoeg om te entertainen. Songs, beeld en geluid zijn namelijk allemaal dik in orde. De uitvoering bevat ook overigens ook een audioschijfje. Ideaal voor in de auto.